

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΛΗΟΥΣ ΠΑΛΜΟΥΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΣ

Μαραμένα τὰ λουλούδια μέσ' τοῦ κήπου ἐκεῖ τὴν ἄκρη,
Ἐνα βράδυ τὰ θωροῦσα ποῦ πικρὸ μ' ἐπνιγε δάκρυ,
Τὰ τριαντάφυλλα, τὰ κρῖνα καὶ οἱ ἄσπρες μαργαρίτες,
Μαραμένες μεθ' ἑσθ' ἔσαν τοῦ περιβολιοῦ τὴν ἄκρη.

Πικραμένη κι' ἡ καρδιά μου μ' ἀπορία τὰ ζωτοῦσε,
Γιατὶ τάχα μαραμένα νᾶναι στ' Ἀπριλιοῦ τὴ χάρι;
Φύσηξε βορραγιάς μοῦ λέγει μιά μικροῦλα μαργαρίτα,
Κι' ἀπὸ τὸν ἀνθὸ μᾶς ἔπηρε τὸ ἄγνὸ μαργαριτάρι.

Πόσο μοιάζω τὰ λουλούδια, πόσο μοιάζω τὴ ζωὴ τους,
Ποῦ σὲ λίγο θὰ γενοῦνε μέσ' τὴ γῆ σάβανο στρώμα,
Πόσο μοιάζει τὸ κορμί μου μετ' Ἀπρίλη τὰ λουλούδια,
Ποῦ σὲ λίγο εἰς τὸν τάφο θὰ σκεπάσῃ κρῖνο χόμα.

(Πάτριαι)

ΝΙΚΟΣ Κ. ΠΑΠΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

© ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ©

Μεταξὺ φίλων:

— Δὲν μοῦ λές, σὺτὴ ἐκεῖ ἡ ἑπαιλις. μήπως εἶνε ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ὁ ἀρχιτέκτων Κ... κατεσκευάσας διὰ τὴν πενθεράν του;

— Ἀδύνατον! Δὲν βλέπεις ὅτι εἰς τὴν στέγην εἶνε δύο ἀλεξικέραυνα;

Εἰς Ξενοδοχείον:

— Γκαρσόν. Ἐγὼ διέταξα ἕνα μπιφτέκι μετ' αἰγὸ. Ποῦ εἶνε τὸ μπιφτέκι;

— Κάτω ἀπὸ τὸ αἰγὸ, κύριε.

Ἡ σύζυγος:

— Ἀγαπητέ μοι, μία φωνὴ ἐνδόμυχος μ' εἶ λέγει...

Ἄσπρος ἐντρομος.

— Πῶς! ἔχεις καί... ἐνδόμυχον φωνήν!